

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 556/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Zuzanou Baloghovou, M. Madačova 7, Ružomberok, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 23 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č. k. 7 P 18/2015-173 z 12. januára 2017 a konaním, ktoré mu predchádzalo, ako aj jeho uznesením sp. zn. 7 P 18/2015 z 27. marca 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta.

O d ô v o d n e n i e:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 23 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 P 18/2015-173 z 12. januára 2017 a konaním, ktoré mu predchádzalo, ako aj jeho uznesením sp. zn. 7 P 18/2015 z 27. marca 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Pred vecným posúdením sťažnosti je ústavný súd najskôr povinný skúmať, či sú naplnené všetky zákonom požadované náležitosti a či sú vôbec dané podmienky na jej prerokovanie ustanovené zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V prerokovávanom prípade k takému záveru nedospel. Obsah ústavnej sťažnosti a rozhodnutia ňou napadnuté nebolo potrebné bližšie reprodukovať, pretože z ďalej uvedených dôvodov bolo nutné sťažnosť odmietnuť pre oneskorenosť a nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

4. Pretože ústavný súd je viazaný petitom sťažnosti (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) a v ňom sťažovateľka kvalifikovane zastúpená advokátkou explicitne namieta napadnuté rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 7 P 18/2015 z 27. marca 2015 (o začatí konania o nahradenie súhlasu otca na vycestovanie maloletej, pozn.), ktoré nadväzovalo na uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 P/6/2015 o predbežnom opatrení (toto rozhodnutie v spojitosti s rozhodnutím odvolacieho súdu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 CoP 22/2015 z 29. apríla 2015 nadobudlo právoplatnosť 13. mája 2015, pozn.), v tejto časti je zrejmé, že

sťažnosť podala na ústavnom súde celkom zjavne po uplynutí 2-mesačnej lehoty (pozri bod 1). Dvojmesačná lehota v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde má kogentnú povahu, t. j. jej prípadné nedodržanie nemožno odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03, I. ÚS 441/2017). Ústavný súd musel preto sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 7 P 18/2015 z 27. marca 2015 odmietnuť ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

5. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu č. k. 7 P 18/2015-173 z 12. januára 2017 poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porovnaj I. ÚS 420/2016). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

6. Keďže prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie a rozhodnutiu ústavného súdu v merite veci bráni v danom prípade nedostatok jeho právomoci, keďže ochranu sťažovateľkiným právam vo vzťahu k zásahu do jej práv poskytoval krajský súd (v konaní o odvolaní, ktoré sťažovateľka aj využila, a jej odvolaniu bolo aj vyhovené uznesením krajského súdu sp. zn. 9 CoP 29/2017 z 31. mája 2017), odmietol ústavný súd jej sťažnosť v tejto časti pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti je

potrebné dodat', že postup krajského súdu, ktorý posudzoval v rámci odvolacieho konania prvostupňové rozhodnutie, sťažovateľka nenapáda.

7. Pokiaľ sťažovateľka namieta svoju ujmu v dôsledku nezákonného konania a rozhodovania okresného súdu z dôvodu, že okresný súd nemohol konať „*ex offio*“, ale iba na základe návrhu (čo napokon potvrdil aj odvolací súd, ktorý prvostupňové rozhodnutie zrušil, a konanie z uvedeného dôvodu zastavil), tejto sa je možné domáhať v rámci konania pred všeobecným súdom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a nie touto ústavnou sťažnosťou (v tomto ohľade bráni ústavnému súdu princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 *in fine* ústavy za čiarkou „ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“).

8. Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že v posudzovanom prípade nemá právomoc na poskytnutie ústavnej ochrany v sťažovateľkinej veci, keďže ochrana jej právam bola poskytnutá, alebo podľa bodu 7 môže byť poskytnutá v rámci systému všeobecného súdnictva. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

9. Z uvedených dôvodov (pozri bod 2) preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol, a to bez prítomnosti účastníkov na neverejnom pojednávaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017